

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

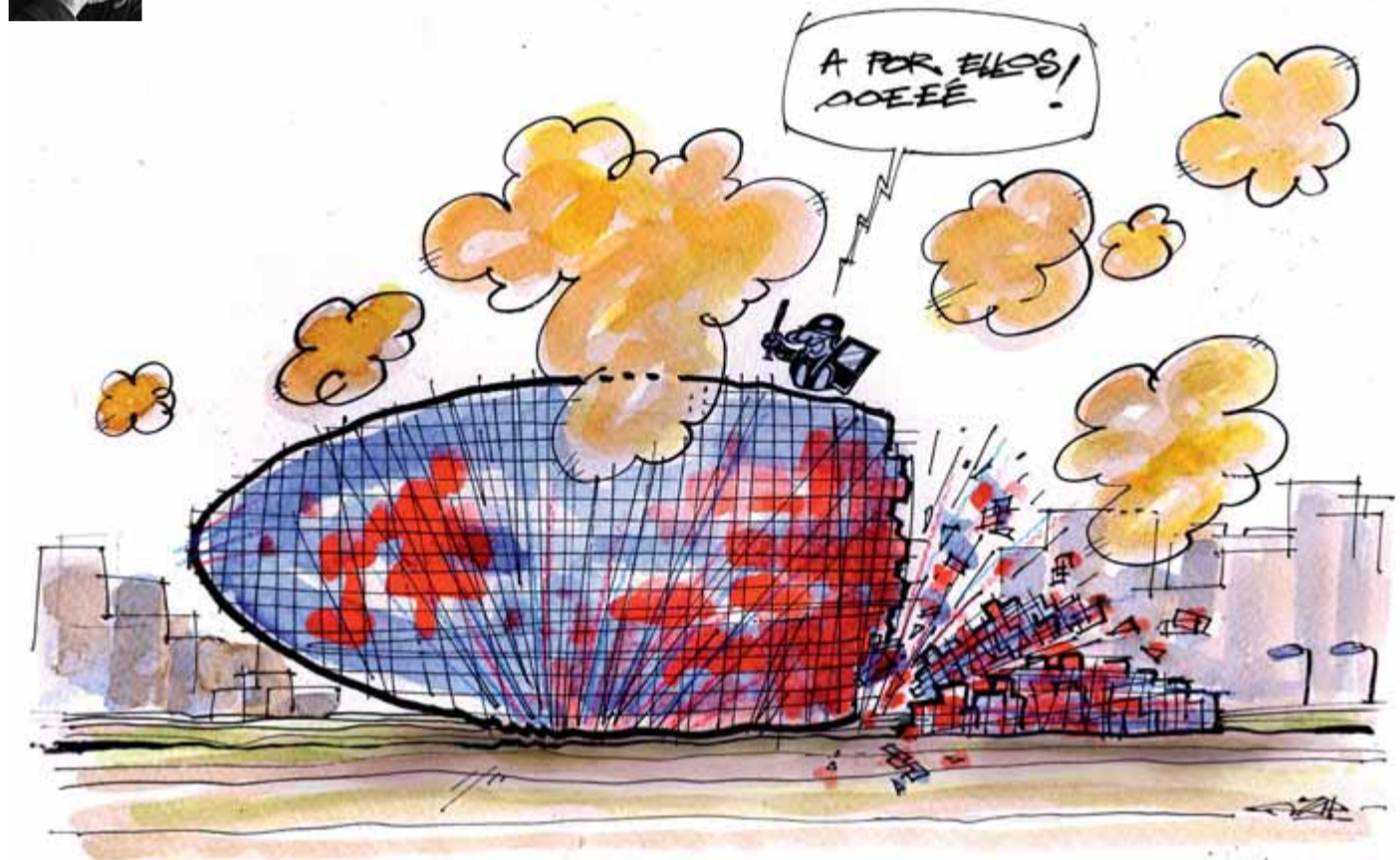
Trapero

Així com el periodisme d'estat ha protegit "M. Rajoy" quan l'inspector en cap de delictes monetaris ha assegurat al

Congrés que "indiciàriament" el president espanyol va cobrar en negre de la trama de corrupció política més gran d'Europa, tampoc no hi ha hagut portades escandalitzant-se pel fet que l'imam de Ripoll fos confident del CNI. Dada que encara fa més injusta la venjança del govern espanyol cap al major dels Mossos, que en els dies fatídics d'agost va tenir una actitud immaculada pel que fa a tranquil·litzar i informar la població, així com els Mossos van tenir una actuació aplaudida amb inèdit orgull –compartit pels serveis d'emergències– pels ciutadans. Aquell 17 d'agost –del qual encara no ho sabem tot– en què les institucions catalanes van actuar com ho fa un país, el govern espanyol li va posar la creu a Josep Lluís Trapero. I el focus. Venia l'1 d'octubre. El dia més difícil de la història dels Mossos. Aquell dia la policia

El que li han fet al major és la imatge de la voluntat d'humiliació dels que se senten guanyadors

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Quatre llibres

catalana hauria pogut quedar marcada per sempre. Pels uns o pels altres. Sobretot pels qui volien votar, però també pels catalans que hi estaven en contra. No s'ha valorat prou aquesta dificultat. I els Mossos van tenir una actuació impecable. Un equilibri impossible. Van tancar el doble de punts de votació que la policia espanyola i, alhora, van entendre que no havien d'usar la força contra els qui protegien els col·legis. Aquell dia Trapero va salvar la relació dels Mossos amb els catalans. Amb un preu alt. La mateixa justícia que els ha condemnat pels excessos, ara es planteja fer-ho pel contrari i, a més, al major se l'acusa de sedició pels fets del 20-S, el mateix suposat delictes pel qual Sánchez i Cuixart són a la presó. A Trapero li han retirat el passaport, el 155 l'ha destituït i l'han enviat a un despatx. És la pura imatge de la voluntat d'humiliació dels que se senten guanyadors. De la voluntat repressiva dels qui culpen els catalans equivocats de tots els mals. Sigui d'un atemptat, del fet que no vingui l'EMA o de l'assassinat de Kennedy.

Tinc sobre la taula quatre llibres. D'un, ja els en vaig parlar: *4 3 2 1*, de Paul Auster. Els altres són *El que la terra m'ha donat*, de Lluís Foix; *Cartes a Mahalta*, de Màrius Torres i Mercè Figueras, i *Pepe i jo*, de Joan Lluís Bozzo. Tenen alguna cosa en comú? El llibre de Foix s'inicia amb uns versos de Màrius Torres, "Ara que el braç potent de les fúries/ aterra la ciutat d'ideals que volíem bastir,/ entre runes de somnis colgats, més prop de la terra,/ Pàtria, guarda'ns: –la terra no sabrà mai mentir...". Màrius Torres era un home "de ponent", com Foix. Foix, quan el veus pel carrer o per la televisió amb americana i corbata sembla un perfecte "senyor de Barcelona", un home "de màquina i asfalt", que deia Sagarra. Alguns sabem que es reserva els caps de setmana per refugiar-se a l'Urgell, on té els orígens familiars i una casa. Amb una camisa de quadres i uns pantalons de vellut observa l'evolució de les vinyes i les oliveres i contempla les estrelles que a Barcelona fa anys que no es veuen. El seu llibre va d'això, i de molt més. Com que de totes maneres és i ha estat un

“Màrius Torres. Lluís Foix, Joan Lluís Bozzo i Paul Auster, coincidents

cosmopolita i ha viatjat molt, un arbre que es despulla a la tardor el porta a evocar la tardor i els arbres de Washington o un bassal gelat de l'hivern del du al llac Baikal de la Sibèria on el glaç és tan consistent que els trens hi circulen per sobre. Un periodista que fa bucòliques. "La terra no sabrà mai mentir."

Màrius Torres és, a *Cartes a Mahalta*, un poeta que fa prosa. I quina prosa que poeta? El llibre conté les cartes que va escriure a Mercè Figueras, internada com ell al sanatori de Puig d'Olena durant la guerra civil, i les res-

postes d'ella, també una sensible escriptora. Cartes que anaven d'habitació a habitació, quan no se'n podien moure per prescripció facultativa. Hi pot haver només amistat o amor "blanc" entre un home i un dona? Els dos corresponals demostren que sí.

A *Pepe i jo*, el director teatral Joan Lluís Bozzo fa de cronista. La crònica de l'amistat de vegades difícil i sempre cordial que va mantenir amb Pepe Rubianes, amb qui algun cop va formar parella còmica. Hi ha pàgines d'una penetració psicològica tan intensa que fan feredat i fan que el lector revisi les relacions que manté amb els seus propis amics. Bozzo, és clar, ha llegit molt teatre, i Shakespeare sempre acaba traient el cap, o l'ànima. És possible l'amistat d'home a home sense l'atracció sexual?, es pregunta. La conclusió, la mateixa que Torres i Figueras.

Torres i Figueras es van conèixer durant la projecció d'unes pel·lícules de Stan Laurel i Oliver Hardy al sanatori. Un dels protagonistes de la novel·la d'Auster és especialista en els dos còmics inseparables i n'arriba a escriure una tesi.